

Skoro prav tako, kakor prejšnji, je bilo ta dan. Komaj smo pa popoldne bili memo malega Maglaja, se vlije dež in kmalo je cesta tako razmočena, da se vsa kolona vstavi, toraj tudi najin voz. Če bi tega ne bilo, bi bili prav lahko prišli še pred nočjo v Banjaluko.

Kaj je storiti? Tu na mokrem, v blatu in dežju prenočiti je prehudo, moj tovariš se je temu z vso močjo ustavljal.

„Peljimo se nazaj v han“, reče slednjič kočijaž, ki bi bil sam tudi rajši spal kje pod streho, kakor tu pod milim nebom, „gospoda tam gotovo dobita prenočišče, jaz in konjič pa vsaj streho.“

Ta predlog je posebno mojemu tovaršu všeč, vrnemo se toraj nazaj, ker še pol ure ni bilo do tje, in kmalu smo v „hanu“, kakor se imenujejo gostilnice ob cestah.

Tak „han“ se sme previsoko ceniti. Navadno je spodnji del z gline in kamenja skup zmetan hlev za živino, nad tem je lesen hram, podoben skednjim po slovenskih deželah; v tem je, pije in spi vse, kar se skup nabere, kakor spodej živina. Navadno gori v sredi ogenj, ob kratkem se o mrazu ljudje grejejo in se jedila pekó in kuhajo. Sicer pa je brez vsega orodja. Glasovitih šesteronožnih živali se pa nikjer ne manjka.

Han, v katerega je bil naš voznik naju zapeljal, je bil vsaj v tem nekako bolji, da je imel zgorej dva oddelka: enega za krčmarjevo rodovino, drugega za goste, ki je bil nekoliko gospôski, kajti bila je v njem miza in trije stoli in celó postelja precejšnje širokosti. Čedna pa tudi ta soba ni bila, zato je moj popotni tovariš vnovič pričel kleti.

Dež je bil v tem popenjal, nebó pa se ni razmračilo, in prej ko navadno se je napočila noč. Krčmarica, prijazna Hrvatica, ki je celó par nemških besedi znala, nama napravi večerjo. Janček je prav dobro dišal obema, za pijačo sva dobila celó vina v butelijah, ki je bilo sicer drago, a vendar bilo je vino. Moj tovariš ga je jel piti, kakor da bi bila voda, in kmalu se je pokazalo, da se ga prijema. Jaz ga nisem svaril, misleč si, da bo še bolje, če se ga do dobrega naleze, bom vsaj ponoči mir imel pred njim.

(Dalje prihodnjič.)

Naši dopisi.

Iz Sarajeva 24. jan. — 18. dne t. m. je bil velik praznik pravoslavne cerkve — praznik blagoslovljenja vode, ali, kakor ga staroverci sami zovejo — praznik „bogojavljanja“ (epifanija, pri katoličanih 3 kralji). Oznanoval je veliki ta praznik grom kanón z grada glavnega mesta bosanskega in v obilnem številu zbranemu ljudstvu se je na ves glas razlagalo, da so minuli časi zatiranja in da sme vsaka vera svobodno in brez vseh ovir obhajati svoje obrede in praznike pod mogočnim orlom avstrijskim, pod varstvom slavnega prapora našega cara. Pred 8. uro zjutraj uže je bila prostorna srbska cerkev polna pobožnih ljudi iz mesta in kmetov. Ob devetih pa so zapeli zvonovi v znamenje, da procesija pride iz cerkve. Ta je bila zares velikanška. Na čelu jej je bil vojvoda Virtemberški, obdan s častniki, za temi so se uvrstili načelniki raznih uradov. Ljudí je bilo več tisočev, vsi veselih obrazov, kajti uže 500 let ni smela nobena krščanska procesija s prapori iti po cestah ponosnega turškega „Bosna-Seraja“, kakor Turki imenujejo Sarajevo. Počasi se je pomikala dolga rajda čez močni leseni most tik pečine, na kateri stoji trdnjava, do doline Miljacke v divje-lepem kraju. Tukaj je prostor ograjen in lepo okinčan, v njem stoji krasna kamenita posoda z vodo,

ki je potrebna za slavnost. Na ograjenem prostoru se nastavijo vojaški in civilni načelniki. Ko se prikaže duhovščina, zagromí po dolini kanone pok, svečanost se prične. Arhimandrit Sava Kosanović blagoslovi vodo, duhovenstvo poje obreda pesmi. Z grada pok za pokom, častna kompanija strelja s puškami in cesarska pesem se razlega po zimski okolici. V tem se pomoči zlati križ v Miljacko, voda je blagoslovljena, ljudstvo jo jame zajemati, da jo pije in sabo vzame. Za vojvodo Virtemberga prinese duhovnik vode v zlatem kozarcu. Zdaj se obrne arhimandrit do poveljnika, se zabvaljuje z navdušenimi besedami Nj. veličanstvu cesarju za osvobodjenje bosenskega naroda, in živio-klici zbranega ljudstva so se razlegali krog in krog. — Kar je baron Filipović Bosno zapustil, se je vse na slabeje obrnilo; preočitno se kaže, da njegovi nasledniki se Turkom prilizujejo, kakor da bi se jih bali; avstrijski uradniki so začeli deželo ponemčevati in magjarizirati, kolikor le morejo; kmetje se puntajo, ker nočejo tretjine odrajtovati Turkom, Turki pa razsajajo, ker tretjine ne dobivajo. Po takem ne bode šlo vse tako gladko, kakor se je mislilo izprva. Prave deželne osnove in pravi hmož bo treba, da se srečno dovrši začetek blagega podvzetja.

V Gorici 2. febr. — Od 5. pretekl. meseca nisem več pisal „Novicam“. Bralci niso zavoljo tega škode trpeli, ker posebno važnega se ta čas ni nič zgodilo. Vendar pa naj podam nekaj zastankov, da se mi nit naše kronike ne utrga. Dolgo poročilo v št. 2. „Novic“ t. l. o razporu v tukajšnjem laškem taboru naj dopolnim s tem, da se je srditi „Isonzo“ že spet sprijaznil s tistimi, ki jih je hotel bičati. „Parturiunt montes....itd.“ Sprava je lepa reč! Nadejamo se, da se tudi tisti mestni dolgovi poravnajo, zaradi katerih je „Is.“ začel napadati naše municipalce. Pravijo, da so našli v Trstu upnika, ki jim toliko denarja posodi, da se vsi drugi razni dolgovi poplačajo, da ostane on edini naš upnik. Če vidi kedo v tem kaj tolažbe — prosit! — Preteklo nedeljo, 26. januarja, so odprli na trgu sv. Antona novo pokrito tržišče za zelenjavo in druge reči. Prav lepo je, dasi spada med tiste drage naprave, katere niso bile silne in se z varčnostjo v mestnem gospodarstvu ne vjemajo. O tej priliki mi še nekaj drugega prihaja na misel. Kjer je zdaj tržišče, bil je prej vodomet, katerega je kinčal lep, velik kip sv. Antona Padovanskega. Ta okusni kip so, ko so začeli novo tržišče napravljati, nekam spravili in ga pozneje — tako sem slišal praviti — prodali! Ali je mestna gospôška imela pravico, kip prodati, ne vem; to pa vem, da se je nekaj pripovedovalo, da je sv. Antona podoba v ozališanje vodometu in trga dala narediti kraljeva francoska rodovina Bourbonška, ki je do leta 1844. tam blizo, v grof Strassoldovi hiši, stanovala (kjer je tistega leta umrl vojvoda Angoulemeški). Omenjeni kip je v zvezi z naslednjim zgodovinskim dogodkom. Leta 1225. je prišel v Gorico sv. Anton sam in stanoval v (tisti čas novoustanovljenem) samostanu Frančiškanskem, katerega poslopje še zdaj trg obdaja. V izhodnem kotu trga stoji čedna kapela sv. Antona (l. 1825. posvečena) prav na tistem mestu, kjer je ta svetnik — kot prvi gvardijan — stanoval. Že iz zgodovinskih ozirov tedaj bi se bilo spodobilo, statuo sv. Antona na trgu, ki se po njem imenuje, ohraniti. Ker sem v zgodovino zabredel, naj povem še to, da tik omenjene kapele je grof Lanthieri-ovo poslopje, v katerem je stanoval papež Pij VI. leta 1782., ko je potoval na Dunaj. Vidite tedaj, da naše tržišče sv. Antona je dokaj imenitno. — Smrt nam je pobrala 5. jan. vrlega dekana Kanalskega g. Andr. Wolfa. — Dne 18. jan. je bil v prvostolni cerkvi vmeščen novi dekan na-

šega Terezijinega *) kapiteljna preč. gosp. Franc Ks. Mercina (prej) skozi 25 let dekan v bližnjem St. Petru in še prej katehet in kaplan v Gorici. (Pred 41 leti je bil preč. gosp. M. moj katehet in pred 28 leti moj učitelj petja). Patron, ki podeluje pri nas dekanstvo v kapiteljnu, je grof Montecuccoli, grajščak Pazenski. — Ni davno mi je došel novi šematizem Frančiškanske provincije sv. Križa Hrvaško-Kranjske. Ta provincija ima koreniko v Bosni in se je klicala nekdanj Bosensko-Hrvaška. Samostanov šteje zdaj 12 v 6 škofijah: v Goriški (1), v Ljubljanski (3), v Lavantinski (2), v Tržaški (1), v Zagrebski (4), v Senjski (1). Vsi konventi skupaj imajo mašnikov 103, klerike 4, klerikanovica 1, laikov 31, terciarijov (samostanskih) 23, vsek skup 162. Glavar vseh 12 samostanov — „minister provincialis“ — stanuje na Kostanjevici v Gorici (preč. O. Friderik Hönigmann). Na znani Stremayerjev razpis zadevajoč državno podporo (iz vérskega zaloga), ki jo dobivajo Frančiškani in Kapucini, odšel je od tukaj že davno razkaz dotičnih pravic, ki jih imajo naši Frančiškani na Kostanjevici. — Danes je Svečnica. Pri blagoslavljanju sveč v prvostolnici cerkvi so me obhajale čudne misli. Blagoslovili so prečastitljivi knez-nadškof med drugimi tudi dve pravokusno ozališani sveči za grof Chamborda in grofijo njegovo suprugo. V Gorici se izkazuje francoskemu kralju vsaj senca kraljeve časti, v Parizu pa kratujeta Grevy in Gambetta!! O tempora! — So li pa samo Francozi taki? Ne, tudi Slovenci — nekateri. Drugi Slovani, Čehi, Poljaki, Hrvati in, se ve, da tudi Nemci in Madžari se ponašajo sè svojimi imenitnimi možmi, tudi če so v visokih državnih službah, na pr. ministri, ali „landsmannministri“, pri nas pa iščejo nekateri patriotizma v tem, da najzaslužniše in odličniše rojake — zametujejo. Saj res imamo odlčnikov — preveč!

Od ilirske Bistrice 26. sveč. X. (Konec.) — Jablaniški župan uže več let tu županuje, al, kako je on za splošni blagor občine vnet, vidi se iz tega, da se on za most pri Samsovem posestvu pod dolenjim Zemonom čez vodo Reko ves čas prav nič brigal ni, in se še danes ne briga. In vendar je ta most prebivalcem deseterih vasí silno potreben, pa tudi v stratežnem obziru bil bi velike koristi. Tedaj, gospod župan, ako na večer svojega županovanja hočete kak stalen spominek svojemu delovanju zapustiti, požurite se, da se most pri Samsu čez Reko napravi, za katerega je cela Jablaniška dolina zavzeta, katera je gotovo ozira vrednejša nego edina grajščina Bobenska, katera ima dovolj lepih hrastov, da si more z malimi stroški trden lesen most narediti, a ne, da bi si celi okraj s plačevanjem in robotami žulil. Slavni deželni odbor v Ljubljani pa naj blagovoli protest, katerega so vsa županstva celinega bistriškega okraja proti nameravanemu mostu in županovim spletkam napravile, pravično rešiti in denar, kar bi se ga na račun dotičnih davkoplačevalcev v navedeni namen morebiti dovoliti utegnilo, naj bi se za druge potrebne reči v podporo obrnil, na pr. za napravo mosta čez vodo Reko poleg Samsovih mlinov in žag pod doljnim Zemonom. — Naj sl. deželni odbor tudi to resno prevdari, ali bi bilo prav, da bi obveljala samovolja enega človeka, ki po naključju zdaj sedi na stolu županovem, pa se bode moral, kakor hitro njegova dôba poide, umakniti družemu, ki ne bo stavljal osebnih interesov na prvo mesto, pa se tudi v narodnih zadevah vedel tako, kakor se domačinu spodobi na zemlji, katera je — hvala Bogu! — dandanes še slovenska.

*) Tako se imenuje naš kapitelj po Mariji Tereziji.

Iz Bovca 4. sveč. — Narodna naša čitalnica napravi 9. dne t. m. zvečer ob 6. uri veliko „besedo“ s petjem, deklamacijo in gledališko igro „Ravni pot najboljši pot“, po „besedi“ pa tombolo in ples. Tako dobi vsak kaj, kar je njemu po volji. Vstopnina k besedi 20 soldov, vstopnina možkih za ples pa 80 soldov.

Iz Žirov 27. jan. — Po pravici praša dopisnik z Gorjancev v zadnjem listu „Novic“: kaj li je vendar nas hribovce napotilo na nemčurski kolovoz? Tudi jaz ne morem o tej reči, kolikor o njej vem, molčati; zato naj povem, da 1) so v žirovskem šolskem svetu tudi nekateri taki možje, ki so navdani nemškutarskega duhá, 2) da jih je nadučitelj Božič posebno v to spodbadal, 3) kolikor jih je pa domačinov, to je, slovenskih domoljubov v šolskem svetu, ti bili so zapeljani zato, ker jim občinski sluga ni prebral prošnje, ki so jo v nemškem jeziku skovali nemčurski šolski svetovalci sami in za katero drugi slovenski šolski svetovalci niso nič vedeli. To prošnjo so po hišah nosili za podpis, in kdor jo je podpisal, je mačka v žaklji kupil. — Zanimalo bo čitatelje „Novic“ vprašanje: kaj li pravi k temu priprosto naše ljudstvo? Povem jim, da se sliši in vidi velika nezadovoljnost pri slovenskih stariših zavoljo siljenega nemškega jezika otrokom, ki je napoti, da se popolnem ne učijo družih, jim za vsakdanje življenje potrebnih naukov v domačem jeziku. Veliko očetov in mater milo o tem toži in premišluje, kako pomoč najti zoper to postransko skovano zvijačo. Če pa kdo nadučitelja ali šolskega predstojnika za to reč kaj popraša, dobi odgovor, „da je to prišlo iz Ljubljane.“ Zdaj noče tukaj nobeden kriv biti tega, da se je v Ljubljani koledovalo za usiljenje tujega nauka v domačo šolo, ker vidi, da je to napaka. Vsaka reč je prav le na pravem mestu, — to je star pregovor; naj ima gospôda svojo, mi pošteni kmetje pa tudi svojo suknjo. Če ljubljanska gospôda noče se učiti našega deželnega slovenskega jezika, kaj nam sili nemščino, katere ne potrebujemo, ker imamo v svojem jeziku vse bukve spisane, ki so nam za omiko potrebne. Čemu tedaj šolsko mladino na kmetih vpregati v tujo galejo!

Iz Bizovika 2. sveč. (Vabilo.) Narodna naša čitalnica napravi prihodnjo nedeljo (9. dne t. m.) popoldne ob 4. uri pustno veselico s petjem, godbo in tombolo. Pri tej veselici razstavi čitalnica podobo gosp. dr. Jan. Bleiweisa, ki jo je lično izdelal podobar Zajec v Ljubljani. Udje ne plačajo ustopnine, neudje pa po 20 kr. K obilni udeležbi vabi bližnje in dalnje pa tudi druge goste odbor.

Iz spodnje Šiške. — Prihodnjo nedeljo 9. dne t. m. napravi naša čitalnica Vodniku na čast slovesno besedo.

Iz Ljubljane. — V občnem zboru družbe kmetijske, katerega popis se začelja na prvi strani današnjega lista, so bili enoglasno za častne ude družbe kmetijske izvoljeni grof Jelačić, predsednik hrvaško-slavonskega društva, grof Coronini, predsednik družbe kmetijske goriške in pa vitez Kalina Urbanov, c. k. deželni predsednik kranjski. — Častno priznanje je zbor izrekel gosp. Jan. Barletu, nadučitelju v Podzemelji za marljivo podučevanje šolske mladine v kmetijstvu in v kmetijstvo spadajočih prirodopisnih naukih, g. Matiju Deutschmanu, posestniku v gorenji Loki pa za umno sadje- in gozdorejo. — Za odbornike v centralni odbor so bili voljeni gosp. Jan. Murnik, tajnik kupčijske in obrtnijske zbornice, gosp. Luka Robič, deželni poslanec, in pa gosp. Jožef Jerič, predsednik čebelarskega društva.

— Sklep zadnjega deželnega zbora, da se kakor lani na korist deželnemu zakladu tudi za letošnje letopobira 20 odstotkov priklade na direktno davke izvzemši

vojno priklado, 20 odstotkov pa tudi od vžitnine za vino, mošt in mesó, so od cesarja potrjeni, potrjen je pa tudi zborov sklep, da so plače učiteljev ljudskih šol oproščene deželnih priklad na dohodnino.

— Deželni glavar vitez dr. Kaltenegger se je 3. dne t. m. iz Dunaja povrnil zopet v Ljubljano.

— (Po sklepu deželnega odbora 4. dne t. m.) se nemudoma razpišejo še ostala dela za norišnico na Studencu, namreč: a) mizarska dela, proračunana na 10.000 gold., b) ključarska dela, prevdarjena na 9000 gold., c) steklarska s 1500 gold. in d) barvarska dela s 1300 gold.

— Zbornica trgovska in obrtniška je v zadnji seji zopet izvolila gosp. Aleksandra Dreotta za svojega predsednika, gospoda Kar. Lukmana za podpredsednika.

— (Veselo naznanilo in vljudna prošnja.) Vodstvo one velike dobrodelne loterije, katere dohodki so, kakor so v 3. listu „Novice“ poročale, namenjeni ljubljanski hiralnici in dekliški sirotišnici, je v stanu, danes uže kaj več naznaniti o napredku te loterije. Poleg dragocenih v našem listu uže navedenih 2 dobitkov, ki ju je presvitli cesar daroval v vrednosti 400 gold. in 100 gold. za nakup srečk, in poleg dobitka, v vrednosti 50 gold. od presvitle cesarice darovanega, je vodstvu došlo ali mu je zagotovljeno lepo število dobitkov, med katerimi naj imenujemo najodličnejše, ki so: podoba sv. Vincenca v zlatem okviru, 200 gold. vredna, — mašni svilni plašč, vreden 150 gold., — velika fisharmonika, — zlata žepna ura, vredna 60 gold., in več družih zlatih in srebernih lepotij, slik in družih lepih reči za vsakdanjo rabo. Zanimalo bode deležnike zvedeti, da je med dobitki tudi lep, dveleten junec švicarskega plemena, 150 gold. vreden, in krasna triletna kobila hrvatskega plemena, 200 gold. vredna. Dozdaj vodstvu darovanih dobitkov vrednost znaša okoli 2000 gold. — Dobrotniki tudi pridno nakupujejo cele vrste (serije) srečk in jih je uže oddanih 400. Ker pa loterija v vsem skupaj ima 800 serij, vsaka serija s 125 srečkami pa mora dobiti en veliki in en manjši dobitok, zato je še 800 večjih in 2400 manjših dobitkov treba. Da jih vodstvo dobi, se obrača do dobrotnikov s pristrčno prošnjo, naj mu jih darujejo. Imena njih bodo kmalu hvaležno razglašena. Druge dobrotnike pa prosi, naj, kolikor morejo nakupijo srečk, da bode loterijni dohodek tako zdaten, da obe milodarni napravi (sirotišnica in hiralnica) se rešite dolgov. — Konečno dostavlja vodstvo še to, da na priporočilo takih ljudomilih oseb, občin, fabrik in drugih zavodov, ki bodo dejansko podpirali to loterijo, se bode v sicer enacih razmerah vodstvo posebno oziralo, kedar bo za to šlo, kakega neozdravljivega bolnika ali kako ubogo siroto spraviti v hiralnico ali dekliško sirotišnico. — Naj bi tedaj ta ponovljeni poziv našel po deželi tisti odmev, ki ga zasluži revščina neozdravljenih bolnikov in zapuščenih sirot!

— (Tarifa za goveje meso v Ljubljani naj se odpravi), smo rekli v našem listu od 22. januarja. Kakor slišimo, se s tem našim mnenjem vjema tukajšnja trgovska in obrtniška zbornica, ki je v seji 31. jan. sklenila mestnemu magistratu odpravo tarifovanja nasvetovati. Ker pride ta stvar v obravnavo mestnemu odboru, naj važno vprašanje: ali je tarifovanje govejega mesá potrebno ali ne? nekoliko pretresemo.

Če se uže iz stališča svobodnega obrtniškega gibanja ne dá zagovarjati, da se mesarjem še tarifa določuje, ko se peki že davno svobodno gibljejo, imamo mi, ki se ne štejemo v vrsto današnjih liberalcev, drugih razlogov dovolj, po katerih zagovarjamo odpravo tarifovanja. Poglejmo, na kateri podlagi je mestni magi-

strat določeval ceno govejega mesa? Okrajni glavarji mu mesec za mesecem pošiljajo iz dežele ceno goveje živine. Kancelist, ki ima v okrajnem glavarstvu nálog, vsak mesec pozvedovati govejo ceno, zapiše brez mnogostranskega pozvedovanja, kar mu ta ali uni pové, in poroča potem magistratu v Ljubljano. Da se ti gospodje ne brigajo preveč za to, ali je pozvedba resnična ali ne, ali da marsikteri mesec le prepisujejo težo goved in njihovo ceno iz zapisnika prejšnjega meseca, o tem prepričati se je imel magistrat uže prilike dovolj. Na takih resničnih ali neresničnih podlogah določuje magistrat tarifo mesa in po tej tarifi ga mora mesar prodajati, če ne, ga zadene kazen. Res vidimo tudi v mesnicah pri mesarjih tarifo na kljuki viseti, — mesar pa vendar meso prodaja, kakor mu je ljubo. Mesarji se tedaj tarife ne držijo, tudi držati ne morejo, ker ni pravična. Se li pa ljudstvo, ki mesó kupuje, drži tarife? Tudi ne! Gospodinje ali kuharice zahtevajo pogostoma od mesarja posebne kosove („mulprata“, „ertelc“, „kaiserfleisch“ itd.) brez priklade. Ali sme mesar zdaj reči, da jim izbranega kosa ne dá? Mislimo, da ne. In ali mima ljudstvo pravice, si kupiti mesá po svoji volji? Mislimo, da jo ima. V vseh teh po ožajih je tedaj tarifa le na papirji. Da mesar za izbrano boljše mesó zahteva višo ceno, je čisto naravno, in kdor si izbira, tudi čez tarifo plača. Kaj pa potem z ostalim slabejim mesom in priklado? Revno ljudstvo ga dobi, pa ne po najnižji ceni, ampak po srednji ceni, vsaj mesar za boljše mesó ni toliko dobil, da bi mogel slabeje meso in priklado prav dober kup prodajati. Po takem revniše ljudstvo bogatinom plačuje bolje meso, ono mora pa neprimerno ceno plačevati za slabeje blago. Ko bi predpisane tarife ne bilo, bi mesar najbolje meso in brez priklade po viši, slabeje pa po prav nizki ceni prodajati mogel. Ni zato tudi čuda, da mesarjem zmirom boljega mesá zmanjkuje, slabejega pa ostaja. Vsega tega je predpisana tarifa kriva. — Vemo, da se nam bode tú ali tam ugovarjalo: če magistrat ne bi mesarjem določeval cene mesá, bo pa mesó dražje. Ta ugovor ne veljá, kajti v Ljubljani niso le trije ali štirje mesarji, ampak 20 jih je, in vsak izmed njih dobro vé, če bode ceno prenapel, da ne bode kupcev imel. Konkurenca je tudi tú najbolje sredstvo poštene svobodne kupčije.

— (Svečnični veselici) narodne naše čitalnice na čast bi lahko, ko bi „Novice“ prostora obilno imele, napisali obširno poročilo; takó pa le na kratko rečemo, da „beseda“ in bal povzdignila sta to veselico v vrsto najprijetnejših večerov čitalničnih. Naš pevski zbor pod vodstvom vrlega pevovodja gosp. Valente je na občno pohvalo izvršil svoje naloge; gosp. Medenov krasni glas je nocoj pel ko zvon lepó, in gospodična Zetinovičeva je zopet pokazala izvrstno svojo izurjenost na glasoviru. Kakor je tedaj Euterpa po vse zadovoljna bila s prvim delom nocojnje zabave, tako je vesela bila Terpsihora z drugim delom, kateremu vodja sta bila gg. Juvančič in Stegnar, ponosna na to, da blizo 40 ličnih parov je nevtrudljivo se sukalo do pozne noči. Telegram hrvatskih rodoljubov z Dunaja je pozdravljaj skupščino, jako veselo prijetnega večera. Je bil pa tudi gosp. blagajnik tako vesel, kakor skupščina v dvorani? „Er zählte die Häupter seiner Lieben und sieh! es fehlte manches theuere Haupt“ — pravi nemški pesnik. Al te pesmi nočemo dalje popevati, da nas ne vpraša kdo: čemu „narodni dom“?

— (Likvidacijski odbor banke „Slovenije“) nam na vprašanje v 3. listu „Novic“ objavlja, da je v eni svojih zadnjih sej sklenil sklicati občni zbor delničarjev, kjer jim bode najugodnejša prilika dana, zvedeti vse, kar se jim potrebno zdi. — Ko bi, kakor slišimo, nekateri delničarji ne odlašali z lepo vplačati to, kar so

vplačati dolžni in bodo po tožbi plačati morali, bila bi cela likvidacija uže davno pri kraji; tako pa likvidacijski odbor po navadni dolgi poti tožeb išče denarja, s katerimi le počasi poplačuje svoje dolgove zavarovancem in drugim. Od tod neki izhaja vsa ovira, da likvidacija res po polževem napreduje in se škoda godi delničarjem, ki so uže davno — če tudi s kislim obrazom — vplačali, kar so pravilno plačati morali. Namesto da bi bila likvidacija hitro izmotana in bi delničarji potem še kako povračilo svojega doplačanja dobili, ker banka „Slovenija“ menda ni popolno na kantu, kakor bi nemčurji radi imeli, se zateza stvar „ad calendas graecas“ brez krivde likvidacijskega odbora. Mi nismo bili in nismo pravdniki likvidacijskega odbora, al sama pamet nam uže to dá, če nima, da bi poplačal, kar poplačati ima, potrosi vsak dan po nepotrebnem denarja, ker pisarne ne more zapreti.

— (Pozor mestjani!) Mestni magistrat naznanja, da bo zapisnik volilcev za nove volitve za letošnje leto v ekspeditu skozi štiri tedne na pregled ležal. Vsak za volitev opravičeni ima pravico, zoper ta zapisnik, ako meni, da je kdo, ki nima volilne pravice, vpisan, ali kdo, ki ima pravico, izpuščen ali ne v pravi volilni razred uvrsten, reklamirati. Ta reklamacija mora pa do 28. svečana t. l. magistratu ustmeno ali pismeno gotovo predložena biti; pozneje reklamacije ne veljajo več.

— (Znamenje časa!) Danes se je vitez Vistenek pismeno odpovedal deželnemu poslanstvu.

— 5. list dunajskega političnega časnika „Der Osten“ obsega mnogo zanimive tvarine, namreč: Politische Uebersicht. — Massregeln gegen die Pest. — Die Demission Mac Mahons. — Aus der Heimat der Pest. — Ein Veteran aus dem Jahre 1848. — Aus Bosnien. Aus Jassy. — Aus Bukarest. — Aus Czernowitz etc. — Die gleichzeitig ausgegebene Nummer der illustrierten Unterhaltungs-Beilage „Das Lesestübchen“ enthält: Der Forstmeister von Hohenerbfeld, Kriminalnovelle. — Auf Numea, Erzählung. — Der Adjutant des Königs, historischer Roman. — Wiedergefunden, Erzählung. — Aus dem Thierleben im brasilianischen Urwald. — Humoriges. — Bilderräthsel etc. etc. — Von den zahlreichen Illustrationen seien erwähnt: Die Thomaskirche in Strassburg. — Auf Sumatra. — Er hat sie verlassen. — Aus dem Circus. I und II. — Brasilianischer Urwald. — Lauernde Hauskatzen. — Theaterstudien. — Humoriges. — Der „Osten“ sammt „Lesestübchen“ kostet vierteljährig blos 1 gold. 50 kr.

Zastavica s številkami.

Kako se dá 45 od 45 odšteti (subtrahirati) tako, da ostane 45?

(Kdor je uganjko bral v „K. Volksst.“, jo vé; kdor je ni, naj jo ugane.)

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Novega ministerstva še nimamo, al podoba je, da ga kmalu dobimo, in po objavah časnika „Deutsche Zeit.“ tako, po katerem se ima premeniti tudi dosedanja nesrečna vladna sistema. Ta časnik hoče iz gotovih virov vedeti, da se sestave novega ministerstva udeležuje načelnik cesarjeve pisarnice gosp. Braun, to je, tisti mož, ki je sodeloval tudi takrat, ko je grof Hohenwart postal mininisterstva predsednik. Gotovo je neki, da dozdej gospodujoča „ustavoverska“ stranka, ki si je uže sama na svoj grob

zasadila tri †††, ne vživa več zaupanja na najvišem mestu in da naloga novega ministerstva bode, ustanoviti avstrijsko stranko, ki bode pravična vsem narodom pod krono habsburško in na katero se vlada bode mōgla tudi upirati, kedar pride vnanja politika v obravnavo državni zbornici, ki ima biti priljubljena hiša vsem narodom avstrijskim. Če se ta novica vresniči, bode resnica postalo nekdanje geslo ministra Belcredija, ki se je na radost vsem lojalnim Avstrijanom oklicalo s tehtnimi besedami: „prosta je pot“. Da je ta novica hudo potrla nemčurske ustavoverce, ki so se delali dozdej, kakor da bi bila ustava le njih posestvo, razume se samo po sebi. Čakajmo tedaj, ali se nam na političnem podnebbji res prikaže „danica holjših časov“!

— Zbornica poslancev je 4. dne t. m. odložila vse predmete, katere ima obravnati, dokler ne bode imenovano novo ministerstvo. Ne vese tedaj, kedaj bode prihodnja seja.

— Zbornica gospōska morebiti danes v razpravo vzame in dovrši berlinsko pogodbo; verjetno je, da sprejme predlog dotičnega odbora, ki nasvetuje: „Berlinski pogodbi podeljuje se ustavno privoljenje.“ — S tem sklepom bo važna stvar rešena — in ž njo se pričakuje imenovanje novega ministerstva, ki ima krono in narode rešiti ustavoverčnega gospodstva, ki je toliko nesrečo nakopalo Avstriji.

— Ministerstva predsednik knez Auersperg je tolažljivo poročal o kugi v Rusiji, zoper katero so ostre naredbe vpeljane.

Francosko. Iz Pariza. — Kar se je zgodilo tū 30. dne u. m., je pomenljivo za ves svet. Leta 1873. izvoljeni načelnik republikanske vlade, general Mac Mahon, mož velikega zaupanja in zmernega značaja, se je, ker ni hotel v vsem plesati po goslih nemirnega skrajnega levičnjaka Gambetta, odpovedal vladarstvu. Po nasvetu Gambettovem je bil na njega mesto izvoljen bivši predsednik državnega zbora in republikanec z dušo in telesom Grevy. Volitev se je gladko izvršila in Francozje so danes še lepo mirni, — al kaj bode prihodnost prinesla, to vé le On, ki ljudstvom veliko pratiko piše. Da brez novih prekucij ne bode, se je zeló bati.

Iz Zagreba. — Gosp. Matija Mrazović, mož velikih in mnogoletnih zaslug za domovino našo, je enoglasno voljen za načelnika gradskega (po naše župana mestnega.) Vsi mestjani so to izvolitev sprejeli z navdušeno radostjo. (Tudi mi iz Ljubljane mu kličemo: slava!) Sijajin je bil, kakor „Obzor“ poroča, večrajšnji vseučiliščini bal, na katerem je bil pričujoč tudi baron Filipović.

Iz Turčije. — Vlada je Črnogorcem 8. dne t. m. izročila Spuž, Zabljak in Podgorico. Črnogorci po takem zapustijo turško zemljo, ki so jo dozdej posedali.

Žitna cena

v Ljubljani 1. februarja 1879.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 6 fl. 50. — banaške 8 fl. 43. — turšice 4 fl. 60. — soršice 6 fl. 80. — rži 4 fl. 34. — jemena 5 fl. 63. — prosa 7 fl. 5. — ajde 4 fl. 50. — ovsa 3 fl. 60 kr. — Krompir 3 fl. 21 100 kilogramov.